

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARILE

CELOR CE BINEVESTEȘC CELE BUNE.”

Anul XIX.

CELOR CE BINEVESTEȘC PACE,

No. 4.

CUPRINS:

O continuă nevoie de reformațiune

Ia și citește!

Curs Special pentru Instructori

Ordinea evenimentelor

Biserica în pustie

Dumnezeu răspunde „Pentru ce”

Organizarea școlii de Sabat

Pentru cei mici — Groapa cu lei

O lucrare minunată — Juniorul necunoscut

Pagina școlii — Vieța de școală

Sfârșit de cale

Diverse

O continuă nevoie de reformațiune

„Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită”. Rom. 12, 2.

Acest verset, ca și toate epistolele lui Pavel, îndeamnă ia o înnoire și o reformațiune. Anumiți credincioși au căutat să fixeze un timp, când, după părerea lor, ar fi început ei „o mișcare de reformațiune” deosebită, și că felul interpretării și aplicării, din partea lor, a anumitor principii și datorii religioase, ar completa toate cerințele și prevederile profetice despre o mișcare de reformațiune mai temeinică.

Privind însă mai de aproape lucrurile, și analizând și faptele trâmbițate ca produs al reformațiunii, te întrebi: Aceasta să fie voia lui Dumnezeu, bineplăcută și desăvârșită? Acesta să fie idealul urmărit de Mântuitorul și de apostolii Săi? O, cât de mare este diferența, și cât de mare este contrastul între mulți dintre cei ce se pretind reformatori și Modelul, după care toți trebuie să ne reformăm, dacă voim să fim cu El în împărăția Sa!

Poporul advent, un popor reformator

Încă dela obârșia sa, poporul advent a fost un popor reforma-

tor. Ieșind din lume, și fiind ajutat de Spiritul Profetic, manifestat, din harul lui Dumnezeu, în mijlocul acestui popor, ei au început o reformațiune atât lăuntrică, cât și în afară, adică au început să se reformeze pe ei înșiși și să vestească aceste adevăruri reformatoare și la alții din afară. Puterea reformatoare a principiilor advente a avut ca efect îndreptarea vieții nu numai a mii de suflete în mod aparte, dar am văzut sate întregi devenind prin aceasta mai bune și mai civilizate. Cunosc bine un sat, prin care niciun străin nu putea trece cu marfă, fără să fie prădat de marfa lui. Cunosc un proprietar de mașină de treierat care, acum vreo douăzeci de ani, a refuzat să meargă cu mașina lui în acel sat, de teamă să nu i se fure curelele dela mașină. Ei bine, acest sat, vestit pentru nelegiuirile lui, a fost transformat ca prin minune de mișcarea de reformațiune adusă de poporul advent. Deși nu toți locuitorii acelu sat au îmbrățișat în totul principiile soliei advente, totuși influența sfântă a adevărului a civilizat vieța întregului sat.

Influența vestirii poruncilor lui Dumnezeu a făcut pe mulți să se teamă de Dumnezeu și să se abțină dela fapte rele. Oamenii au început să se lase de furt, de beție, de adulter, de fumat, de în-

jurături și de alte multe vicii. Cuvântul lui Dumnezeu a pătruns în casele a mii de oameni și este cetit de tineri și bătrâni? Să ne mulțumim însă numai cu aceasta?

Reformațiunea trebuie să păsească mai departe

Examinând viața noastră, — adică fiecare viața sa proprie, — vedem că n'am ajuns încă idealul desăvârșirii. Am mers un drum oarecare pe calea reformațiunii, dar mai avem încă un drum de străbătut. În aceeași situație se afla și Pavel când zicea: „Fraților, eu nu cred că am apucat încă premiul sau ținta; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos”. Filip. 3, 13—14. Dacă Pavel s'ar fi oprit aci, n'ar fi ajuns ținta. Dar Pavel nu a făcut acesta. În timp ce el căuta și se străduia mereu să-și pună viața în acord cu voința desăvârșită a lui Dumnezeu, învăța și pe alții, — prin scris și prin graiu, — ca să facă la fel, adică să-și înnoiască mintea, pentru ca să poată deosebi sau înțelege bine care este „voia lui Dumnezeu: cea bună și desăvârșită” și să o pună în practică în viață.

Este timpul a ne întreba și noi acum: Ce-am realizat până acum și ce mai avem de realizat? Am pus noi în practică tot ceea ce am înțeles că este voința lămurită a lui Dumnezeu față de noi? O reînnoire sau o reformațiune trebuie să aibă loc, și Dumnezeu cere aceasta dela noi: dela noi ca indivizi, ca familie și ca biserică. Tot drumul străbătut până acum pe calea reformei ar fi zadarnic, dacă n'am îndoi eforturile spre ținta pusă de Isus, nu de oameni. Cetitorul acestor rânduri se va întreba poate:

Ce-mi lipsește încă?

Intrebări de felul acesta găsim multe în Cuvântul lui Dumnezeu, și au fost puse tot de suflete doritoare de a cunoaște „voia lui Dumnezeu, cea bună și desăvârșită”. Răspunsul dat de Modelul

nostru divin, n'a convenit la toți cei cari au întrebat. Se cunoaște cazul cu tânărul care susținea că toate pretențiile legii le-a păzit cu grijă din tinerețea lui, dar la care Hristos găsește totuși o mare lipsă. Acest tânăr, ca și fariseul din pildă, făcuse tot ce-și închipuise a fi voința sau pretenția lui Dumnezeu. „Eu postesc de două ori pe săptămână”, zicea Fariseul. Hristos înfățișează, în pilda Sa, pe față o mare putere de înfrânare trupească, căci nu e un lucru ușor să ții mereu două zile de post pe săptămână. Cu toate acestea Domnul găsește și la Fariseu o mare lipsă. Comparându-se cu alți oameni, atât tânărul cât și Fariseul ieșeau în evidență în ochii lor proprii ca oameni desăvârșiți. Dar măsura lor era greșită, nefiind dumnezeiască, ci omenească. Hristos avea o măsură cu totul deosebită de măsura lor. Aceeași fatală greșală o săvârșesc și astăzi mulți, cari cred măsura lor desăvârșită, și se străduiesc să găsească ceva de condamnat la alții. Sărmanii oameni! Ei nu-și dau seama că săvârșesc același păcat de încumetare, pe care l-a săvârșit și Fariseul, căci nutrea un spirit de dispreț față de un om la fel de păcătos ca și el.

„Ti s'a arătat, omule, ce este bine,

și ce alta cere Domnul dela tine, decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” Mica 6, 8. Această cerință a lui Dumnezeu străbate prin întreaga Sfântă Scriptură, și este poate cea mai neglijată dintre toate poruncile divine. Isaia îndeamnă cu stăruință a se vesti cu glas tare o solie de reformă specială, în această privință. Si noi suntem de asemenea îndemnați de Domnul să vestim solia îngerului al treilea cu glas tare. Solia aceasta a marei strigări trebuie să fie foarte înrudită cu solia lui Isaia din capitolul 58 al cărții sale. Despre această solie, Spiritul profetic zice:

„Aceasta este lucrarea deosebită ce stă acum în fața noastră. Toată rugăciunea și abstenența

noastră dela anumite alimente nu vor realiza nimic, dacă nu vom începe această lucrare într'un mod hotărît”. — „Mărturii”, Vol. 5, p. 34. Credința noastră este deci pusă la încercare prin aceleași cerințe, cari au fost adresate tânărului bogat și fariseilor. „Mergeți și învățați ce însemnează, milă voiesc, iar nu jertfă”, zicea Isus fariseilor și cărturarilor, cari se dădeau mulțumiți cu împlinirea altor cerințe ale legii, dar cari neglijau tot ceea ce era mai important și mai mareț în lege. Isus a preamărit Legea divină nu prin fapte de tinere cu strictetă fariseică a Sabatului sau a altor porunci, ci prin fapte de milă față de omenirea suferindă. Toată păzirea cu grijă a poruncilor, din partea tânărului bogat, nu i-a putut umple golul inimii sale, din care lipsea iubirea și mila de aproapele său.

Aceeași nepăsare și indiferență față de nevoile și lipsurile aproapei nevoiaș se vede și astăzi chiar la mulți dintre acei cari fac paradă de evlavie și de tinere a legii. De aceea este o mare necesitate de reînnoire și reformă, nu însă în prescripții lipsite de iubire și de milă, ci o reformă, și o transformare a vieții omului firesc și egoist ca să devină un om nou și jertfitor de sine, spre a veni în ajutorul celor suferinzi. Trebuie să facem din solia lui Hristos solia noastră, și atunci va avea loc adevărata reformă. „Atunci lumina ta va răsări ca zorile”, și, — după Apoc. 18, — această solie va lumina tot pământul cu strălucirea sa.

Iată care era solia lui Isus și care trebuie să fie și a noastră. „Duhul Domnului este peste Mine, pentrucă M'a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M'a trimis să tîmăduiesc pe cei zdrobiți cu inima”, și încă: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”. Hristos nu mai este astăzi în trup pe pământ, dar El a lăsat pe reprezentanții Săi să continue reforma începută de El. Cine voiește să primească Duhul lui Hristos și să practice și (Urmare la pag. 16)

Ja și citește!

Ce să cetim?

Oamenii din generația de astăzi au mai puțină stăpânire de sine decât cei din generațiile trecute. Ei caută neconștient să-și satisfacă înclinațiile lor după tot felul de mâncări și băuturi excitante, fără de cari nu se simt bine. Din cauza neînfrânării poftelor, au devenit sclavii obiceiurilor rele în alimentare. Ei mănâncă și beau de toate, fără să mai aleagă. Ba, din cauza anumitor boale, unii bărbați și unele femei tinere, au câteodată pofta de mâncare și gustul, corupte. Unii au dorința de a mânca multă sare, piper, muștar, ardei, acrituri. Alții, doresc să folosească lucruri cari nu se mănâncă, ca: pământ, nisip, cărbune, tencuială de pe zid, cerneală, clei, insecte, etc. Alții, obișnuiesc să mănânce alimente crude ca și canibalii: carne crudă, pește crud, scoici crude; și acestea, de multe ori, stricate, intrate în putreziciune. Pe unele le preferă mai ales din cauza amărăciunii lor.

Acest lucru se întâmplă — din nefericire — și pe tărâmul cetitului. Trăim într-o epocă cum nu se mai poate de turbure, în care, strălucirea putregaiului în noapte, este luat drept lumină adevărată, de multă lume; și, licuriciul ce apare prin întunecul nopților de vară, lăsând, în sborul lui, să i se vadă fosforul de pe corp, e luat drept o scânteie desprinsă dintr'un foc natural. Lecturile coruptoare cari conduc la cugetări necurate și sensuale, sunt luate drept scrieri de valoare, iar conținutul lor excitant este sorbit cu lăcomie.

Nu e un lucru tocmai ușor ca cineva să poată alege o carte bună de citit, mai ales în aceste timpuri de grea întunecime morală, când oamenii, ne mai putând să deosebească binele de rău, au ajuns să numească răul bine, și binele rău; să spună despre întunecul că este lumină, și despre lumină că este întunecul; să ofere amărăciunea în loc de dulceață,

și dulceața în loc de amărăciune. Isaia 5, 20.

Aceasta fiind realitatea lucrurilor, iată cauza pentru care nu trebuie să ne grăbim a ceti tot ce ne iese în cale. E de observat că, astăzi, „**multe cărți se aseamănă cu unii oameni din nobilime: nu strălucesc decât prin titlu.**” (Michelet.) Ba, la unele cărți, însuși titlul e o insultă pentru ochii cinștiți, o ofensă păgubitoare pentru sufletul curat. De aceea, **cărțile de citit trebuie selecționate cu multă băgare de seamă.**

Nu tot ce frapează e veritabil. **Să luăm exemplul dela albine:** ele își adună nectarul din plantele melifere, adică din acelea producătoare de nectar. Pentru ele, frumusețea frapantă și mirosul cel plăcut al florilor, nu sunt semne că o plantă este sau nu, meliferă. Trandafirii de grădină, atât de frumoși și mirositori, nu sunt deloc cercetați de albine; pe când, multe flori, cari nu atrag nici prin miros, nici prin frumusețe, sunt cele mai producătoare de nectar și sunt cercetate de albine cu multă lăcomie. Toate plantele prețioase cari produc mult nectar și polen, sunt cercetate de albine de dimineața până seara. Pe unele le cercetează mai mult pentru nectar, iar pe altele mai mult pentru polen, de care au foarte mare nevoie, nu numai pentru hrana lor, cât mai ales pentru hrana puilor. Polenul e pentru albine, ceea ce e pâinea pentru om. Albinelile se feresc de plantele otrăvitoare; nu se opresc deloc pe ele.

Să imităm exemplul frumos al albinelor. Să alegem numai cărți bune de citit, și să ne ferim de scrierile otrăvitoare de suflet. Întărirea disciplinei morale lăuntrice nu se poate obține decât prin lectura din operele de înălțare sufletească.

La Bruyere, un scriitor moralist, francez, ne arată mijlocul de a recunoaște lucrările frumoase și bune. El zice: „Când o cetire vă

înălță sufletul și vă inspiră sentimente generoase, nu mai căutați altă regulă pentru a judeca lucrarea; ea e bună și făcută de mână de maestru”. Bine înțeles, e cazul să precizăm că, **numai acele scrieri cari au la bază adevărul curat, pot să înălțe sufletul și să inspire sentimente generoase, în adevăratul înțeles al: cuvântului.** Inspirația unor astfel de scrieri e dela Dumnezeu, și au menirea să conducă sigur, la Dumnezeu. Zic astfel, pentru că sunt și scrieri, cari, în adevăr, înălță sufletul sus, dar nu atât de sus cât trebuie, adică, nu până la tronul lui Dumnezeu, unde e pusă **ținia înălțării sufletești.** Scrierile date sub inspirație dumnezeiască ajută mult la clădirea caracterului.

De aceea, cu atât mai mult să fim încredințați, că, învierea spirituală ce o provoacă în interiorul nostru o carte bună cu conținut ales, din care parcă se ridică în sus ca niște aburi avântul și însuflețirea morală, nu o vom găsi niciodată în miocirla infecțioasă a lecturii necuviincioase, din care se răspândesc pretutindeni toate miasmele otrăvitoare ale decadenței morale.

Cartea care ucide

„**Si printre cărți sunt prieteni falși și e bine să știi să-i deosebești, ca să te ferești de ei.**” (Dămiron.)

Dacă sunt scrieri cari — cetindu-se — dau aripi sufletului, sunt și de acelea cariucid în om orice năzuințe spre bine, orice tendințe către virtute; scrieri, cu totul în dauna progresului moral. Nu-și poate nimeni închipui pustiirile ce poate pricinui mai ales în sufletele tinere, o carte rea, o literatură cu conținut narcotic. O carte rea poate pângări cugetul și poate prăvăli sufletul în prăpastia păcatelor de tot felul. Însăși temelia sufletului se sdrucește și se strică prin josnicia unei lecturi imorale. În cazul acesta, în loc de înobilare prin citit, se ajunge tocmai contrariu: la perversitatea sufletească. Sunt oameni cari și-au pierdut mintea de bărbați sănătoși tocmai din cauza unor astfel

de lecturi corupătoare. Ei trec prin vieață cu o închipuire bolnăvicioasă, și pentru ei vieața este mereu întunecată și turburată. Ei și-au ologit puterea lor spirituală și au devenit incapabili pentru orice năzuințe spre idealuri nobile.

Literatura cu conținut imoral a semănat pretutindeni anarhia sufletească, ceea ce a influențat foarte mult vieața socială, descumpănind-o și împingând-o până la părăsirea credinței, până la întunecarea ideii de Dumnezeu, unde se stinge sentimentul religios și se pierde norma care permite a cunoaște adevărul, pentru a putea face deosebire între bine și rău.

Impotriva unei astfel de literaturi care anarhizează sufletul omului și-l târăște în imoralitate, nu-i poate rezista decât omul cu un caracter tare, de granit, care să posede în el puterea și energia de a înfrâna demonul năzuințelor pătimase, și de a respinge cu adânc desgust orice scrieri otrăvitoare de suflet.

Orice literatură de senzație este nu numai o pierdere de vreme fără vreun folos răsplătit, dar este și o îmbolnăvire a minții și o distrugere a spiritualității. De aceea, influența nenorocită a cărților și revistelor rele și toată otrava sufletească ce se scurge din filele lor, trebuie dată pe față cu mult curaj și fără nicio șovăire.

„In cauda venenum” — zice un proverb roman; adică: „in coadă veninul”. Romanii au scos acest proverb din faptul, că veninul scorpionului se află în coada lui. Ei îl aplicau ultimei părți a unei scrisori, care începea pe un ton inofensiv, spre a cuprinde apoi și mai multă fiere și ironie. În felul acesta se află și multe scrieri din zilele noastre.

Ar trebui luată multă învățatură din următoarea întâmplare:

Un domn, care locuia în India, se duse într-o zi în biblioteca sa, ca să-și ia o carte. Scoțând-o afară din raft, simți la deget o ușoară înțepătură ca de un ac. Crezu că într-adevăr cineva lăsase vreun ac în coperta cărții. Dar în curând degetul său se umflă, apoi tot cor-

pul, și după câteva zile a fost mort! Ce se întâmplase? Bietul om, nu fusese înțepat de un ac, ci mușcat de un mic șarpe otrăvitor.

Așa stau lucrurile și cu unele cărți sau reviste ale căror foi atrăgătoare ascund niște șerpi, de altfel, mult mai periculoși decât acela, fiindcă înțepătura lor e mortală pentru curătenia sufletului, pentru moralitate, pentru credință. Cu cât mai frumos e stilul și mai bogată puterea închipuirii

autorului, cu atât mai înșelătoare și mai periculoasă e rana, și prin urmare, cu atât mai mult cetirea lor e de temut.

Dragă Cetitorule, ascultă vocea timpului: „Ia și citește!” Nu uita însă, că, pe piața literară a lumii mișună o mulțime de șerpi otrăvitori. Ia bine seama ce citești; și afară de asta, vezi dacă nu cumva se află și în biblioteca dumitale vreun șarpe otrăvitor!

David M. Făurescu

„Curs Special pentru Instructori”

Acesta este titlul noii broșuri care se recomandă tuturor slujbașilor școlii de Sabat pentru cursul de cetire pe anul 1939.

Această broșură este de dorit ca să o aibă fiecare slujbaș al școlii de Sabat. Ea se poate procura prin Secretarul de Departamente dela Conferința respectivă cu prețul de lei 10.

Acest curs cuprinde 12 lecțiuni practice și folositoare pentru instructori. Frații Secretari dela Conferințe vor conduce aceste cursuri speciale pentru slujbașii școlii de Sabat, iar unde frații secretari nu pot veni, îl vor ține frații predicatori sau chiar diriginții școlilor de Sabat.

Cursurile se vor ține în fiecare Sabat după amiază. La sfârșit se va ține și un examen. Numele celor cari au reușit la acest examen vor fi trimise la Conferința de unde fiecare va primi câte un certificat de absolvire al „Cursului special pentru Slujbașii școlii de Sabat”.

Pentru orice alte lămuriri în legătură cu aceasta vă rugăm să vă adresați fratelui Secretar de Departamente dela Conferința respectivă.

Dorindu-vă succes dela Bunul Dumnezeu rămân cu dragoste,

Ioan Reit

Ordinea evenimentelor

(Urmare dela pag. 6)

atât cel credincios cât și cel răsculător, va exclama într'un glas: „Drepte și adevărate sunt căile Tale, Impărate al neamurilor”. — „Marea Luptă”, p. 671.

e. **Ultima luptă disperată începe.** — „Cu toate că Satana fusese constrâns să recunoască dreptatea lui Dumnezeu și să se plece înaintea supremației lui Hristos, caracterul său rămâne tot neschimbat. Spiritul răsculării izbucnește din nou asemenea unui torent puternic. Plin de furie el se hotărăște să nu renunțe la marea luptă. Timpul pentru ultima luptă disperată contra Regelui Cerului a sosit. El se aruncă în mijlocul

supușilor săi și caută să le inspire propria sa furie și să-i inflăcăreze pentru luptă. Dar dintre toate milioanele nenumărate, pe cari el le-a adus la răsculare, numai e niciunul care să mai recunoască supremația sa. Puterea sa a luat sfârșit. Nelegiuții sunt plini de aceeași ură contra lui Dumnezeu ca și Satana; dar ei văd cazul lor că este fără speranță și că nu vor putea rezista contra lui Iehova. Furia lor se aprinde contra lui Satana și contra acelor cari au fost uneltele sale de amăgire. Cu o furie de demon ei se reîntorc acum contra lor”. — „Marea Luptă”, p. 671.

(va urma)

Ordinea evenimentelor

în călătoria poporului Advent către Cetatea Sfântă

XI. Sfârșitul celor 1000 de ani

(Continuare)

a. Hristos și sfinții se reîntorc pe pământ — nelegiuții morți înviază. — „La sfârșitul celor 1000 de ani, Hristos Se va reîntoarce pe pământ. El va fi însoțit de ceața mântuiților și de o suită de îngeri”. — „Marea Luptă”, p. 622.

„Apoi Domnul Isus și întreaga ceată a îngerilor sfinți și toți sfinții răscumparați, au părăsit cetatea. Ingerii au înconjurat pe Comandantul lor și L-au însoțit pe cale, și parada sfinților răscumparați a venit pe urmă. Apoi în măreție grozavă și înspăimântătoare, Isus a chemat pe nelegiuții morți să iasă afară, și ei au ieșit cu aceleași trupuri slabe și bolnave ca cari au mers în mormânt. Ce spectacol! Ce priveliște! La cea dintâi înviere toți au ieșit în vigoare nepieritoare; dar la cea de a doua, semnele blestemului se puteau vedea asupra lor. Impărații și nobilimea pământului, cei mici și de jos, învățați și neînvințați au ieșit cu toții afară. Toți au privit la Fiul Omului; și chiar oamenii aceia cari îl disprețuiseră și se împotriviseră și cari pusese coroana de spini pe sfânta Lui frunte, și îl bătuse cu trestia, îl priveau acum în toată măreția Lui împărătească. Aceia cari îl scuipase în ceasul judecării Lui, acum se întorceau dela privirea Lui pătrunzătoare și dela slava feței Sale. Aceia cari bătuse piroanele pe mâinile și picioarele Lui, priveau acum la urmele răstignirii Lui. Aceia cari înfipseră sulia în coasta Lui, priveau urmele cruzimii lor pe trupul Lui. Ei își dau seama că Acesta este chiar Acela pe care ei îl răstigniseră și îl batjocoriseră în chinurile morții Lui și apoi s'a înălțat un vaiet de moarte prelung și zăbovitor când fugeau ca să se ascundă de fața Impăratului împăraților și Domnului domnilor.

„Toți caută să se ascundă în stânci ca să se ferească de slava grozavă a Aceluia pe care pe vremuri îl disprețuiseră. Si copleșiți și chinuți de măreția Lui și de slava Lui nemăsurată ca unul singur își

înălță glasul și cu grozavă limpezime strigă: „Fericit cel ce vine în numele Domnului!” — „Experiențe și Viziuni”, p. 262.

XII. Noul Ierusalim se coboară pe muntele Măslinilor curățit

„Hristos Se coboară pe muntele Măslinilor de pe care S'a urcat după învierea Sa, și de unde îngerii au repetat făgăduința revenirii Sale. Profetul zice: „Si atunci va veni Domnul Dumnezeu meu și toți sfinții împreună cu El”.

„Picioarele Lui vor sta în ziua aceia pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus și se va face o vale foarte mare”. „Si Domnul va fi împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn și numele Lui va fi singurul nume”. Zah. 14, 5, 4, 9. Când Noul Ierusalim se va coborî din cer în strălucirea lui orbitoare și va fi așezat pe locul curățit și pregătit pentru primire, Hristos cu poporul și cu îngerii Săi vor intra în orașul cel sfânt”. — „Marea Luptă”, p. 663.

a. Satana se pregătește pentru ultima luptă. — „Acum Satana se pregătește pentru ultima și marea luptă pentru supremație. În timpul când i se luase puterea și el fusese întrerupt dela lucrarea sa de amăgire, prințul răului se simțea nenorocit și era profund intristat; dar când nelegiuții morți vor fi înviați, și el va vedea mulțimea nenumărată de partea sa, nădejdea sa va reînvia și el se va hotărî să continue marele război”. El voiește să conducă toate oștile celor pierduți sub stindardul său și împreună cu ei va încerca să-i aducă la îndeplinire planurile sale. Nelegiuții sunt supușii lui Satana. Respingând pe Hristos, ei au primit conducerea instigatorului rebel. Ei sunt gata să primească propunerile sale și să îndeplinească ordinele sale. Totuși, credin-

cios uneltirilor sale de mai înainte, el nu se dă pe față a fi Satana. El pretinde a fi prințul, stăpânitorul de drept al lumii și că moștenirea aceasta i-ar fi fost răpită într'un mod ilegal și nedrept. El se înfățișează înaintea supușilor săi amăgiți ca un salvator al lor, asigurându-i că puterea sa i-ar fi sculat din mormintele lor și ar fi în perspectivă să-i libereze din tirania cea mai grozavă. Deoarece prezența lui Hristos s'a îndepărtat, Satana săvârșește minuni spre a sprijini pretențiile sale. El întărește pe cei slabi și însuflețește pe toți cu spiritul și energia sa”. — „Mărturie”, p. 633.

XIII. Nelegiuții înconjoară Noul Ierusalim

„El propune ca să-i conducă contra taberei sfinților și să pună stăpânire pe cetatea lui Dumnezeu. Cu o exaltare vrăjmașă el arată asupra milioanei nenumărate, cari au fost de curând sculate din morți și declară, că el, ca conducător al lor este în stare să cucerească cetatea și să câștige iarăși tronul și împărăția sa.

„Satana se consfățește cu îngerii săi, și apoi cu acești împărați și cuceritori și cu bărbații cei puternici. Ei privesc la forțele și la numărul cel mare care este de partea lor și declară că oastea dinăuntrul cetății ar fi mică în comparație cu a lor și că ei o vor putea birui. Ei își întocmesc planurile, pentru a cuceri bogățiile și mărețiile Noului Ierusalim. Toți încep de îndată să se pregătească pentru luptă. Meseriașii și oamenii iscusiți făuresc uneltele de război. Comandanții militari vestiți prin succesul lor rănduesc mulțimile de oameni doritori de război, în companii și regimente. — „Marea Luptă”, p. 664.

XIV. Incoronarea lui Hristos

„Hristos apare din nou în fața vrăjmașilor Săi. Sus, deasupra orașului, pe un postament de aur strălucitor se află un tron înalt și sublim. Pe acest tron șade Fiul lui

Dumnezeu, iar în jurul Lui se află supușii Impărăției Sale. Puterea și Majestatea lui Hristos nu o poate descrie nicio limbă, și nu o poate schița nicio pană. Gloria Tatălui etern învâluie pe Fiul Său. Splendoarea prezenței Sale umple cetea-tea lui Dumnezeu și se revarsă până afară din porți inundând întreg pământul cu mărirea strălucirii Sale.

Lângă tronul lui Dumnezeu sunt acei cari altădată erau sărguitori pentru cauza lui Satana dar cari ca un tăciune scăpat din foc, au urmat Mântuitorului cu o adâncă predare a inimii. Aproape de ei se află aceia cari și-au desăvârșit un caracter creștin în mijlocul înșelăciunii și al necredinței; acei cari au respectat legea lui Dumnezeu, în timp ce lumea creștină o declara nulă și fără valoare și milioanele tuturor timpurilor cari au suferit moartea de martir pentru credința lor. Apoi afară de aceștia, aici se află acea „gloată mare, pe care nimeni nu putea s'o numere, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe cu ramuri de finic în mâini”, Apoc. 7, 9. Lupta lor s'a sfârșit, biruința a fost câștigată. Ei au alergat și au câștigat cununa prețioasă. Ramura de finic în mâinile lor este simbolul triumfului lor, îmbrăcămintea albă este semnul dreptății nepătate a lui Hristos, care acum este dăruită lor”.

„In prezența locuitorilor adunați ai pământului și ai cerului are loc încoronarea definitivă a Fiului lui Dumnezeu. Si acum învestit cu cea mai mare majestate și putere, Impăratul împărăților rostește sentința asupra răsculătorilor contra guvernării Sale și aplică dreptatea asupra acelor cari au călcat legea Sa și au prigonit pe poporul Său”. — „Marea Luptă”, p. 665, 666.

a. Istoria lumii prezentată ca într'o panoramă. — „Indată ce cărțile vor fi deschise și ochiul lui Isus va privi asupra nelegiuțiilor, ei își vor da seama atunci de orice păcat pe care l-au săvârșit vredată. Ei vor vedea exact când piciorul lor s'a abătut dela căra-re curăției și a sfințeniei, și cât de departe i-a adus mândria și răscularea lor, călcând legea lui Dumnezeu. Ispitirile amăgitoare pe cari ei le-au incurajat prin vie-

țuirea în păcat, binecuvântările pe cari ei le-au nesocotit, trimișii lui Dumnezeu pe cari i-au disprețuit, avertismentele pe cari le-au lepădat, undele milostivirii pe cari inimile învârtoșate și nepocăite le-au respins — toate apar acum, ca și când ar fi scrise cu litere de foc.

„Deasupra tronului va fi descoperită crucea; și întocmai ca într'o panoramă vor apare scenele ispitirii și căderii lui Adam și celelalte trepte succesive în planul de mântuire. Nașterea în umilință a Mântuitorului, modestia și ascultarea copilăriei Sale; botezul Său în Iordan; postirea și ispitirea Sa în pustie; misiunea Sa de învățător public, care desfășură înaintea oamenilor cele mai mărețe binecuvântări ale cerului; acele zile încoronate de fapte de iubire și de milostivire și acele nopți de rugăciune și de veghere în singurătatea munților; atacurile invidiei, ale urei și ale răutății, cu cari erau răsplătite binefacerile Sale; trădarea Sa în mâinile gloatei omoritoare, evenimentele înfricoșate ale acelei nopți de groază, tainică și teribilă agonie în Ghetsemani, sub greutatea zdrobitoare a păcatelor întregii lumi — prizonierul, fără pic de împotrivire, părăsit de cei mai iubiți ucenici ai Săi și târît în mod barbar pe străzile Ierusalimului, Fiul lui Dumnezeu dat privesc în fața arhiereului Ana, judecat în palatul marelui preot, în pretoriul lui Pilat, și în fața lui Irod cel laș și tiran, batjocorit, defăimat, biciuit, torturat și osândit la moarte — totul este înfățișat în mod viu.

Si apoi scenele finale sunt descoperite înaintea mulțimii tremurând; — Suferindul răbdător, pășind pe drumul ce duce la Golgota; Prințul cerului, atârând pe cruce; preoții îngâmfați și gloata batjocoritoare, răzând de lupta Sa cu moartea; întunecimea supra-naturală, cutremurul pământului, stâncile despicate și mormintele deschise, cari caracterizau momentul când Salvatorul lumii își dădu sfârșitul”. — „Marea Luptă”, p. 666, 667.

b. Nelegiuții se închină înaintea Prințului vieții. — „Intreaga lume nelegiuită stă înaintea tribunalului lui Dumnezeu sub acuzația de înaltă trădare față de guvernarea cerului. Ei nu au pe nimeni care să apere cauza lor; ei sunt fără scuză; și sentința morții

veșnice va fi rostită asupra lor.

„Va fi acum clar pentru toți, că plata păcatului nu este o independență nobilă și vieață veșnică, ci sclavie, ruină, și moarte. Nelegiuții văd acum ce au pierdut ei prin vieața lor de răsculare. Ei au disprețuit cumpăna veșnică de mărire, neintrecută când li s'a oferit; dar cât de vrednică de dorit li se înfățișează acum. Toate acestea, va striga sufletul pierdut, „le-aș fi putut avea, dar eu am preferat să îndepărtez aceste lucruri dela mine, o ce amăgire ciudată! Eu am renunțat la pacea, fericirea și onoarea veșnică, ca să primesc în schimb mizerie, ocară și desnădejde”. Toți văd că excluderea lor din cer este dreaptă. Prin vieața lor ei au declarat: „Nu voim ca acest Isus să domnească peste noi”.

„Nelegiuții privesc ca ferme-cați la încoronarea Fiului lui Dumnezeu, ei văd în mâinile Sale tablele legii dumnezeiești, prescripțiile legii pe cari ei le-au călcat și disprețuit. Ei văd izbucnirea de admirație, de transportare și de adorare din partea sfinților și cum undele melodiei se revarsă peste mulțimea din afară de cetate când toți glăsuiesc într'o gură: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale Impărate al neamurilor”. Apoc. 15, 3. — „Marea Luptă”, p. 668.

c. Satana se închină în fața lui Hristos. — „Satana vede că răscularea sa de bună voie l-a făcut ne-țestoinic pentru a moșteni cerul. El și-a instruit forțele sale ca să ducă războiul înaintea lui Dumnezeu; de aceea curăția, pacea și armonia cerului ar fi pentru dânsul cea mai mare tortură. Acuzațiile sale contra harului și dreptății lui Dumnezeu au amuțit acum. Vina pe care el căută să o arunce asupra lui Iehova planează în totul asupra lui însuși. Si acum Satana se pleacă în genunchi și mărturi-sește dreptatea condamnării sale”. — „Marea Luptă”, p. 671.

d. Istoria păcatului stă ca mărturie pentru toată veșnicia. — „Istoria păcatului va sta ca mărturie în toată veșnicia, că fericirea tuturor copiilor pe care El i-a creat e legată în mod nedespărțit de existența legii lui Dumnezeu. Având toate aceste fapte pozitive înaintea ochilor, întreg universul,

(Urmare la pag. 4)

Biserica în pustie

În articolul trecut, am văzut că femeia din Apoc. cap. 12 este un simbol al bisericii creștine, că Hristos era copilul de parte bărbătească, pe care l-a născut femeia, și că războiul, care fusese început în cer, a fost apoi mutat pe pământ, unde această luptă și-a ajuns culmea în prigonirile nemiloase împotriva bisericii.

În versetele citate în articolul pe care l-am studiat mai înainte, am văzut, că balaurul se numește Satana. Deși acest arhivrajmaș a dus un războiu furios împotriva lui Hristos și a poporului Său, în tot decursul secolelor trecute, totuși, de obicei, el n'a lucrat în mod deschis. Dumnezeu, din mila Sa, a ținut ascunsă dela ochii oamenilor această bătălie înverșunată, pe care vrăjmașul nevăzut o duce în jurul lor. Cu toate acestea, lupta nu e mai puțin adevărată. Puterile nevăzute au lucrat prin oameni și organizații, Satana și îngerii lui și-au adus la îndeplinire lucrarea lor de amăgire și de împotrivire prin unele organizații pământești.

Vrăjmașul adevărului a lucrat prin împărații și guvernatorii imperiului Roman, ca să caute vieața pruncului Isus, — chiar dela nașterea Sa, — și apoi ca să-L răstignească, și să prigonească prima biserică creștină cu atâta înverșunare; dar toate aceste prigoniri au fost întrecute de prigonirile și mai nemiloase, ce au fost duse împotriva bisericii adevărate, în decursul secolelor întunecoase ale erei creștine. Mai de parte, cetim:

„Când s'a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să urmărească pe femeia, care născuse copilul de parte bărbătească. Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustie, în locul ei, unde este hrănită o vreme, vremi, și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui". Apoc. 12, 13, 14.

Introducerea perioadei de timp,

arătată de această profeție, scoate în evidență faptul, că cele mai mari persecuții ale bisericii lui Hristos au avut loc în decursul perioadei papale, de „o vreme, vremi și jumătatea unei vremi”, pe care am discutat-o, când am studiat profeția din Dan. 7, 25. Am văzut că această perioadă a supremației papale s'a început prin sfărâmarea rezistenței Goților, în anul 538, prin alegerea unui nou papă fără amestecul Arianismului, și s'a sfârșit prin desființarea papismului de către Napoleon, în 1798. Modul de calculare al acestei perioade de timp (ca reprezentând o vreme, un an de 360 de zile; vremi, doi ani, sau 720 de zile; și o jumătate de vreme, 180 de zile, cari fac laolaltă 1260 de zile simbolice) este bine sprijinit de acesta și de alte texte din Apocalips. În versetul 6 ni se spune că, această perioadă este de „o mie două sute șasezeci de zile”. În cap. 13, versetul 5, este amintită, ca fiind de „patruzeci și două de luni”. Recunoscând că o lună iudaică are treizeci de zile, cele 42 de luni au deci 1260 de zile; sau, după Ezechiel 4, 6, acest timp, înseamnă 1260 de ani literali. Această perioadă trebuie să aibă o mare însemnătate, întru cât e amintită de mai multe ori în profeție, și ea trebuie să fie, de asemenea, într-o foarte strânsă legătură cu poporul lui Dumnezeu.

Înainte de a ne ocupa mai de aproape cu prigonirile și liberarea acestei femei, să medităm asupra unui punct din această luptă înverșunată, în decursul ultimilor câțiva ani.

Sucesiunea apostolică

Biserica Romei a pretins că ar avea o succesiune directă dela Apostoli, prin ierarhia preoției ei și a conducătorilor organizației ei bisericești. Se susține că Petru Apostolul ar fi fost primul papă, și că, dela el ar fi urmat o succesiune continuă și neîntreruptă

a papilor, până în ziua de astăzi. Biserica anglicană a ridicat aceeași pretenție, — cum că rândurile și ierarhia ei bisericească s'ar trage dintr'o linie directă a bisericii apostolice. Deși nu vrem să discutăm toate argumentele, cari sunt pentru sau contra acestor pretenții, totuși dorim să învederăm un punct foarte însemnat din această profeție, care are de a face cu această problemă.

Adevărata biserică, așa cum profeția ne-o arată în mod simbolic, a fost retrasă în pustie în tot decursul acestei perioade de 1260 de ani. Femeia a fugit „în pustie”, unde a avut un loc pregătit de Dumnezeu pentru ea. De aceea nu ne putem aștepta ca adevărata biserică a lui Hristos să fi ocupat vreo poziție dominantă printre națiunile pământului, în decursul acestei perioade. Ea avea să petreacă acest timp, în locurile pustii ale pământului. Ea nu a fost prigonitoare, ci prigonită.

Biserica lui Hristos, din decursul acestor secole de întunecime, avea să fie găsită în locurile pustii ale naturii, în văile singuratică, în peșterile întunecoase ale munților, și prin regiunile neumblate; de aceea istoria și faptele acestei biserici n'au fost scrise niciodată pe deplin. Ele vor rămâne necunoscute până la ziua când rapoartele cerului vor da la iveală greutățile, lipsurile, prigonirile și biruințele ei.

Hrănită de Dumnezeu

Profetul vede în viziune pe femeie fugind „în pustie, în locul ei, unde este hrănită” de Dumnezeu. Domnul a prevăzut prigonirile cari aveau să vină peste biserică Sa, de aceea a luat măsuri mai dinainte pentru hrana și întreținerea ei. Când Europa, centrul civilizației medievale, decăzuse într'un mare întunec spiritual, când domnea persecuția în locul credinței și adevăratei încrederi în Dumnezeu; când rătăcirile păgâne erau adoptate, când iubirea frățească, mila și îngăduința au făcut loc intoleranței religioase, bigoției și prigonirii nemiloase, atunci milosul nostru Arhiereu a

retras pe credincioșii Săi din mijlocul oamenilor, și le-a dat un Sanctuar în întăriturile munților, unde ei au găsit o dulce comuniune cu El. Niciodată, următoarele cuvinte ale Mântuitorului, nu și-au găsit o împlinire mai deplină, ca în acest timp:

„Crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. . . . Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește Tatăl”. Ioan 4, 21—23.

Deși apostolul Pavel sfătuiește pe credincioși să nu părăsească adunările laolaltă, deși noi trebuie să fim voioși a ne ruga în adunări mari, totuși închinarea către Dumnezeu nu trebuie mărginită numai a asemenea locuri. De fapt, cea mai intimă și mai dulce comuniune cu Marele nostru Preot o avem atunci, când ne deșertăm sufletul înaintea Lui, în liniștea naturii, departe de sgomotul afacerilor și plăcerilor pământestii. Când lumea este scoasă din inimă, și ea se leagă cu Dumnezeu, atunci are loc adevărata închinare. În mijlocul naturii, care aduce un continuu tribut de proslăvire Creatorului ei, inima este deschisă mai mult ca ori unde pentru a comunica cu Acela care este garanția oricărei binecuvântări. Când urechea este închisă față de glasul mulțimilor, vocea lui Dumnezeu vorbește mai accentuat și mai lămurit către inima omenească. În astfel de condiții s'a închinat adevărata biserică lui Dumnezeu, în decursul anilor lungi de întunecime spirituală din timpurile medievale.

Cei cari au dăinuit mai mult dintre aderenții creștinătății originale, au fost Valdenzii din Nordul Italiei. În întăriturile Alpilor, în văile Piemontului, acest popor evlavios a rezistat presiunii oricărei religiuni false, consacându-se în totul închinării adevăratei lui Dumnezeu. Ei aveau Biblia tradusă în limba lor proprie, în timp ce aproape toată Europa privea la o Scriptură într'o limbă

străină; ei au zidit case de adunare, au întemeiat școli, întrefinându-și singuri pe învățătorii lor spirituali. Timp de secole de-a rândul, acest popor serios a prosperat, și a ținut aprinsă facla adevărilor cuvântului lui Dumnezeu. Scriind despre Valdenzi, D'Aubigné zice:

„Valdenzii, mult superiori misticilor, în curăția principiilor lor, alcătuesc un lung șir de martori pentru adevăr. Oameni mult mai descătușați decât restul bisericii creștine, se pare că au locuit din vremuri îndepărtate prin vârful Alpilor și prin adâncimile Piemontului. Acești credincioși erau creșcuți după principii sfinte, și învățătura lor era lămurită de discipolii lui Valdo. De pe înălțimile munților, ei au stăruit într'un protest continuu, și în decursul multor secole, împotriva superstițiilor Romei. Ei stăruiau în nădejdea vie, pe care o aveau în Dumnezeu, prin Hristos — în renașterea și reînvierea lăuntrică prin credință, nădejde, și fapte de milă — încrezători în meritele lui Isus Hristos, și în harul Său a tot îndestulător, și în neprihănirea Sa”. — „History of the Reformation”, Cartea I-a, cap. VI.

Acest popor zelos nu numai că era consacrat adevăratei închinări creștine, ci el își mai impunea și o obligație pentru Europa, care era învăluită într'un mare întunecere spiritual; ei scriau copii de pe Sfânta Scriptură, sau copiau numai părți din ea, și împărtășiau astfel Cuvântul lui Dumnezeu în Europa. Străduințele misionarilor Valdenzi au fost acelea cari, în cea mai mare măsură, au păstrat adevărata credință să nu se stingă de tot în Europa. Răspândirea Bibliei în popor, a făcut pe multe suflete să se cerceteze pe sine și să părăsească rătăcirile, lucru ce pune pe Valdenzi în conflict cu biserica dominantă din evul mediu, care căuta să-i nimicească cu totul. Casele, școlile și bisericile lor erau date pradă.

Dar nu numai Valdenzii erau cei cari dădeau mărturie despre adevăratul creștinism original. Cu privire la mărturisirea despre a-

devărul lui Dumnezeu, în decursul acelei perioade de timp, Spiritul Profeției se exprimă astfel:

„În mijlocul întunecimii în care a fost învăluit pământul, în decursul marei perioade a supremației papale, lumina adevărului n'a putut fi stinsă în totul de pe pământ. În orice epocă au existat martori pentru Dumnezeu — bărbați cari țineau credința în Hristos, ca singurul mijlocitor între Dumnezeu și om, cari prețuiau Sfânta Scriptură ca pe unica măsură de purtare în viață și cari respectau și Sabatul. Cât de mult datorează lumea acestor bărbați, nu vor putea recunoaște niciodată generațiile următoare. Ei erau înfierăți caeretici, li se atribuia intenții rele, caracterul lor era criticat și hulit, scrierile lor erau urmărite, tălcuite în rău, sau nimicite. Cu toate acestea, ei au stat neclintii, păstrându-și curățenia credinței lor, ca o moștenire sfântă, pentru generațiile următoare.

„În Marea Britanie, creștinismul original a prins rădăcină încă de timpuriu. Evanghelia primită de englezi, în primele secole, era pe atunci încă ne stricată de apostazie. . . . Mulți dintre creștinii cari fugise în Anglia, din pricina persecuției, își găsiră refugiul în Scoția; iar de acolo, adevărul a fost dus în Irlanda, și în toate aceste țări, el a fost primit cu bucurie. . . .

„În țările cari nu erau sub dominația Romei, existau de multe secole Comunități creștine, cari rămăsese aproape în totul neatinsse de stricăciune. . . . Totuși, fiind înconjurați mereu de păgânism, au fost influențați, în decursul vremii, de rătăcirile acestuia; dar ei au continuat și mai departe să recunoască Biblia ca unica măsură a credinței lor, și mulți au primit adevărurile ei. Acești creștini credeau în continuitatea legii lui Dumnezeu, și respectau Sabatul poruncii a patra. Asemenea Comunități, cari țineau la această credință și rânduială, existau și în Africa Centrală și printre Armenii din Asia”. — Marea Lupată”, pag. 61—63.

(Urmare la pag. 16)

Dumnezeu răspunde

„Pentru ce, o, Doamne, pentru ce?”

Aceste cuvinte, poate mai mult decât oricari altele, au pornit de la inimi chinuite de pe acest pământ spre Cel Atotputernic din ceruri.

În orele de dimineață ale unei zile de primăvară, am pus mâna pe fruntea sorei mele. Am chemat-o cu voce înecată, dar n'am primit răspuns. Plecându-mă, am șoptit din nou numele ei. Apoi pentru câteva minute am stat singură în camera întunecoasă, împreună cu aceea care de acum înainte nu avea să mai răspundă la chemarea mea.

Părea imposibil ca Dumnezeu să o fi luat din mijlocul nostru. Întreaga mea făptură se umplea de tristețe și de revoltă la gândul acesta. Cu trecerea zilelor, îmi dădeam seama că figura cea atât de tristă a mamei nu se lumina, și că timpul, în loc să ștergă durerea și să vindece rana, părea că o face mereu mai adâncă. Zi după zi, ea își îndeplinea lucrarea, căutând parcă să-și ascundă durerea, așa după cum și eu căutam să o ascund pe a mea. Rareori vorbeam împreună despre aceasta, căci vorbele nu ajutau la nimic. Simțeam o oarecare mângâiere și înțelegeam, tocmai atunci când ne găseam tăcute împreună.

Din cauză că sora mea fusese bolnavă toată viața ei, ea stătuse acasă, cu mama, cea mai mare parte a timpului, în vreme ce eu eram plecată la școală. Pentru acest motiv, era între ele o legătură care se deosebea mult de legătura ce era între mama și mine. Mi-am dat seama, că se găsea acum un gol în viața mamei, gol pe care eu nu l-aș fi putut umple, oricât de mult aș fi încercat.

Mă simțeam revoltată, și de multe ori am întrebat pe Dumnezeu: „Pentru ce, o, pentru ce?” N'ar fi fost mai bine, de aș fi murit eu în locul sorei mele? Ea era atât de plăcută și de amabilă, îm-

prăstia în jur o influență atât de iubitoare, în vreme ce eu eram prinsă în ocupațiile mele personale, fără să mă întreb vreodată, ce efect ar avea cuvintele și faptele mele asupra celorlalți. Dacă Dumnezeu a vrut să ia pe unul dintre membrii familiei noastre, pentru ce nu m'a luat pe mine, lăsând mai departe pe sora cu mama?

Dar într'o zi găsi un răspuns, la gândul că sora mea fusese bolnavă și suferise mult: acum ea se odihnea fără griji. Se putea să invidiez eu cea odihnă, pe care Dumnezeu, în bunătatea Lui, i-o trimesese? Ea trăise o viață curată și era pregătită să moară. Se putea să mă simt revoltată împotriva Tatălui ceresc, care, în marea Sa iubire, îmi dăduse mie timp, să învăț să fac voia Lui? Si mi-am dat atunci seama, că, deși ea nu răspunsese la chemarea mea din aceea dimineață, era totuși pregătită să răspundă atunci, când Isus o va chema în dimineața invierii.

„Pentru ce, o, Doamne, pentru ce?”

***

Am cunoscut o mamă, care era adânc îndurerată de căile cele greșite, pe cari apucase cei doi fii ai ei. Era o femeie bună și avea un soț bun. Ea trimesese pe copii la școală, dar aceștia au fost eliminați din cauza purtării lor rele. Îndepărtându-se tot mai mult de învățăturile căminului, nu luau aminte la rugămintele mamei și, în ciuda tuturor ostenețelor ei, cei doi copii au ales calea cea rea, în loc să aleagă să umble pe calea dreaptă.

Mama era adânc îndurerată și se întreba adesea „Pentru ce au ales fii mei această cale, când eu am încercat atât de mult să-i învăț și să le dau sfaturi; o, Dumnezeule, pentru ce?”

„Pentru ce?”

Apoi într'o zi, fiul cel tânăr a fost acuzat de o vină grea și trimis înaintea tribunalului. Sentința n'a fost ușurată, deși el își tăgăduia vina. Mama a privit, cum fiul ei a fost trimis la o școală corecțională, într'un oraș îndepărtat. Inima ei se îndrepta cu multă durere către Dumnezeu: „Pentru ce, o, Doamne, pentru ce?”

Dar pe măsură ce timpul trecea, și mama auzea de progresele pe cari fiul ei le făcea sub supravegherea severă a acelei școli, amărăciunea sufletului ei scădea. După ce trecuse aproape o lună, mama se duse să-și vadă fiul. Când s'a întors de acolo, înțelesese că primise răspuns dela Dumnezeu la întrebarea ei: „Pentru ce?” Ea văzuse că fiul ei se îndrepta, că-și schimba obiceiurile, și și-a dat seama, că el va deveni un adevărat bărbat, sub supravegherea acelei instituții. Mama a cerut în rugăciune, ca obiceiurile bune să se statornicească, în timp ce fiul ei își ispășea pedeapsa, pentru ca atunci când se va întoarce acasă, el să fie o lumină pentru foștii lui tovarăși. Deși mama era îndurerată, ea a mulțumit lui Dumnezeu că această pedeapsă venise încă în primii ani din viața fiului ei, ca să prevină greșeli mai însemnate, cu pedepse mai grele, în anii de mai târziu.

***

„Pentru ce, o, Doamne, pentru ce?”

O familie numeroasă de fii și fiice se adunase în jurul bătrânului lor tată și încercau cu iubire, să-l mângâie în durerea lui.

Dar alesul inimii lui nu mai era, și tatăl refuza să fie mângâiat. Pentru ce se îngăduise ca fiul lui prea iubit să sufere moartea într'un mod atât de îngrozitor? Inima lui Iacob se îndrepta cu durere către Dumnezeu, și el a plâns multe zile pe copilul care fusese

favoritul lui. Cu trecerea anilor durerea lui Iacob nu scădea, dar și el trebuia să primească în curând răspuns la întrebarea lui: „Pentru ce?”

Cu mulți ani mai târziu, cu venirea unei foamete în țara Canaan, fiii săi au găsit că e necesar să facă o călătorie lungă în Egipt, pentru a cumpăra de acolo alimente. Inchipuiți-vă surpriza lor când au găsit în Egipt, ca mare conducător, pe fratele pe care ei îl vânduse în robie, pe același frate pe care tatăl lor îl socotea sfâșiat de o fiară, și a cărui moarte o plângea de ani de zile!

Când Iacob a ajuns la fiul său favorit, el a înțeles însemnătatea cuvintelor lui Iosif: „Dumnezeu m'a trimis înaintea voastră, ca să vă rămână sămânța vie în țară, și ca să vă păstreze viața printr'o mare izbăvire”.

„Pentru ce, o, Doamne, pentru ce?”

Intregul suflet al Margaretei era revoltat împotriva nedreptăților vieții. „Pentru ce”, se întreba ea, „pentru ce din mulțimea de familii din această lume, Dumnezeu a făcut ca numai familia mea să fie deosebită?” Inima ei simțea lipsa unui tată — simțea nevoia de a primi iubirea, prietenia și grija protectoare, pe care alte tinere o găsesc la tatăl lor. O, pentru ce n'avea și ea un tată? Pentru ce nu avea un cămin binecuvântat, în care mama să nu fie silită să lucreze din greu, în care toți membrii familiei să se poată uni în pace și cu bucurie? Gândindu-se în felul acesta, Margareta și-a îndreptat mintea spre singura viață fericită de cămin, pe care o cunoșcuse odată, spre timpurile când ea nu era decât un copil.

În acele zile trăia tatăl ei, și Margareta fiind cea mai mică dintre copii, fusese favorita lui. Ea își amintea cum șezuse pe genunchii lui, căutând în buzunarele hainei micile surprize pe cari obișnuia să le aducă. Dar acum ea nu mai avea tată, și căminul lor nu mai era fericit. De multe ori Margareta și frații ei erau despărțiți de mama lor, fiecare trăind în alt colț

al țării, așa că nu se întâlneau decât rareori. Gândindu-se la toate acestea, și făcând comparație cu căminurile pline de iubire, pe cari mult din prietenii ei le aveau, Margareta striga în inima ei: „Pentru ce, o, Doamne, pentru ce toate acestea?”

Intr'o zi rece de iarnă, când mama Margaretei era greu bolnavă, vestea despre un Mântuitor, ce va veni în curând, a sosit la ea printr'un colportor. Mai târziu când Margareta a urmat cursurile unei școli creștine, și a învățat despre însemnătatea soliei îngere-

rului al treilea, ea a înțeles că viața oferă omului mai mult decât un cămin pământesc. Poate dacă ar fi avut un tată și un cămin a cărui lipsă o simțea atât de mult, ea n'ar fi avut ocazie să audă despre iubirea Tatălui ceresc și n'ar fi trăit cu speranța și cu dorința de a face parte din familia acestui Tată.

Iată, că Dumnezeu mereu răspunde întrebării ce se ridică atât de des spre El de pe acest pământ blestemat: „Pentru ce, o, Doamne, pentru ce?”

Trad. de Ilse Demetrescu

Organizarea școlii de Sabat

(Urmare din Nr. 3—1939)

Durata și programul școlii de Sabat

Programul exercițiilor din școala de Sabat trebuie să dureze 60 minute, socotit dela începere până la rugăciunea de închidere. Manualul Comunității propune 75 minute, dar dela introducerea celor 15 minute misionare, programul de 60 minute poate fi mai ușor aplicat.

Dacă Dirigintele a înțeles necesitatea punctualității și dacă va începe totdeauna la ora exactă, va observa în scurt timp că și elevii se vor educa în acest sens și vor veni la timp. Niciodată să nu pedepsiți pe elevii punctuali cu așteptarea celor întârziați. Amintiți-vă că Raportorul ceresc, știind că voi începeți serviciul la ora 9,30, vine și el exact la acea oră. Cum se va simți el oare și ce raport poate duce despre mine, care vin la ora 9,45?

Avem nevoie de un plan pentru reușita școlii de Sabat, bine pregătit și care să cuprindă în sine toate nevoile membrilor ei și fiecare serviciu să se facă într'un timp hotărât, ca nu cumva unul să ia din timpul celuiilalt. Experiența cere Comitetului școlii de Sabat să pregătească cu o săptămână mai înainte acest program, iar Dirigintele, cu destul timp mai înainte să dea educație celor cari vor

merge împreună cu el la amvon, ca fiecare să facă numai atât cât i s'a cerut. El trebuie să aibă și o sonerie ca, îndată ce unul din colaboratorii lui a pierdut noțiunea timpului, să-l avertizeze de aceasta.

Dacă se va avea în vedere ordinea, dacă fiecare slujbaș și instructor se va găsi la locul său străduindu-se să-și îndeplinească misiunea cât mai bine, desfășurând fiecare părticică a serviciului din școala de Sabat în mod logic, și dacă va produce o impresie puternică asupra celor prezenți, prin învățătura pozitivă a Cuvântului lui Dumnezeu, aflată în lecțiune, atunci adevărul va prinde rădăcini și programul nu va fi ceva rece, ci din contră, va aduce viață sufletului.

Diferitele părți din programul școlii de Sabat stau în aceeași legătură în care se găsesc piesele cari compun un ceasornic. Fiecare rotiță, fiecare fus, fiecare șurub și fiecare resort a fost destinat de fabricant și potrivit în mecanismul ceasornicului ca să îndeplinească o anumită lucrare și să stea într'un anumit loc ca să poată fi de folos în arătarea exactă a timpului. Noi însă, deși comparăm diferitele părțile ale serviciului din școala de Sabat cu un mecanism, facem adesea ca și copilul

care primi din partea tatălui său un ceasornic. Indată ce s'a văzut singur a luat o șurupelniță și a început să desfacă fiecare șurub căci i s'a părut lui că nu sunt așezate chiar așa cum ar trebui. Tocmai când lucrarea lui era aproape terminată și piesele așezate la rând pe masă, intră tatăl său pe ușă și-i puse întrebarea dacă va mai putea repune ceasornicul în stare de funcțiune.

— Cu siguranță tăticule — răspunse băiatul — fiecare piesă va fi așezată la locul ei.

Lucră foarte sărguincios și când i se păru că totul este gata, alergă la tatăl său, zicându-i:

— Tăticule, am așezat fiecare piesă la locul ei, și mi-a mai și rămas una . . .

— Minunat lucru, fiul meu — răspunse tatăl — dar ia vezi, ceasornicul tău funcționează? Abia atunci observă rușinat copilul că ceasornicului îi lipsea arcul, tocmai piesa care-i rămăsese.

Așa stau lucrurile și cu programul școlii de Sabat; fiecare părticică trebuie pusă la locul ei și executată din toată inima și nimeni să nu cugete cumva — ca acel copil — că vreun lucru e de mică importanță și poate fi dat laoparte, căci făcând astfel, ne vom pomeni într-o bună zi că școala de Sabat nu și-a ajuns adevăratul ei scop.

Intrucât școala de Sabat este un serviciu important și sfânt al Comunității, mijlocul prin care viețată spirituală a elevilor se adâncește pe zi ce trece în cutele sufletului, dirigințele să pună toată inima în aducerea la îndeplinire, a serviciului său, punând fiecare părticică la locul ei.

1. Exercițiile pentru deschidere. (durata: 7 minute).

Inceputul trebuie să dea viețată, plăcere și impuls întregului serviciu. Slujbașii de pe amvon ar trebui să răscolească focul entuziasmului, să trezească puterile intelectuale, să deștepte conștiința și să dea fiecăruia simțul că se găsește în prezența Spiritului Sfânt. Efectul poate fi exact invers dacă deschiderea este moale, lip-

sită de viețată și simțire, umbrind celelalte părți cari succed deschiderea.

a. **Cântarea.** — Cele mai sfinte simțăminte omenești sunt mișcate și conduse prin muzica vocală, sau instrumentală. Ea este un mijloc de educație către bine sau rău, după întrebunțările ce i se dă, și melodia cântării va aduce sau nu elevilor din școala de Sabat acea atitudine de respect care va invita printre ei pe îngeri și Duhul Sfânt.

Ar trebui să se aleagă acele cântări cari exprimă laudă și bucurie, cari sunt pline de inspirație — cântări cari deșteaptă adevăratul spirit de adorație, aducând soarele în sală și în inimă, fie că este sau nu senin afară. Să se cânte acele cântări cari se știu bine, cari se potrivesc cu subiectul lecțiunii și acelea cari exprimă dorință după activitate întru vestirea virtuților divine.

Organistul să fie la locul său pe scaun, cu cartea deschisă la cântarea ce se va anunța; să nu se întample însă ca după anunțare să fie văzut că vine grăbit tocmai din fundul adunării, cere din dreapta sau din stânga o carte cu note și apoi începe cântarea greșit, în timp ce adunarea în picioare, îl întrerupe cu cuvintele: „Ai greșit numărul”. Puterea și simțământul de respect a fost paralizat prin neglijența organistului care n'a venit cu câteva minute mai înainte la locul său.

Cântarea trebuie să încălzească inima elevilor; atunci Cuvântul găsește în ea un teren prielnic pentru desvoltarea seminței. Un frate care se găsea prezent la curs a declarat despre influența cântării asupra lui, următoarele:

„Când am intrat pentru prima oară în adunare, s'a cântat cântarea 74. Melodia ei a străpuns inima mea ca un curent electric și am plecat din adunare un adventist convins”.

Fiecare din noi să ia parte la cântare cu bucurie, căci ea este un mijloc de adorație și cei prezenți să-și facă fiecare partea. Luați cartea de cântări în mână pentru că atunci când priviți textul

simțiți imboldul sentimentelor cari apelează la instinctele de demnitate din inima omenească, ca să aducă laudă Celui Prea Înalt.

b. **Rugăciunea.** — Cea mai strânsă și mai durabilă legătură pe care cineva o poate face cu Creatorul său, este rugăciunea. Ea este cheia în mâna credinței cu care poți deschide ferestrele cerului, unde sunt păstrate comorile nemăsurate ale lui Dumnezeu. Augustin zicea despre rugăciune: „Rugăciunea este vorbirea noastră față de Dumnezeu. Când cetim Cuvântul Său, Dumnezeu ne vorbește; când ne rugăm noi Îi vorbim Lui”.

Rugăciunea în școala de Sabat are o mare înrăurire asupra elevilor. Ea invită pe oaspeții cerești să ajute străduințelor omenești în cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu. De aceea e bine ca cel care e rânduit să facă rugăciunea, să fie un om spiritual, să cuvânte cu voce tare, căci numai așa vor putea toți să ia parte cu mintea și inima la ea.

„Rugăciunea care se ocupă cu prea multe lucruri generale, rugăciunea mecanică adunată într-o formă tipică ce este prea lungă sau prea sgomotoasă și se compune numai din cuvinte frumoase și fraze oratorice, nu este rugăciunea cea mai potrivită pentru școala de Sabat. În asemenea ocaziuni noi ne adunăm pentru un scop bine definit, și rugăciunea noastră trebuie să aibă o țintă hotărâtă. Bătrânii și tinerii Comunității s'au adunat împreună să studieze Cuvântul lui Dumnezeu. Ar trebui să ne rugăm ca fiecare slujbaș să primească un ajutor deosebit pentru răspunderea ce o are deoarece fiecare elev va fi apropiat sau îndepărtat de Hristos ca rezultat al servirii. Ar trebui să ne rugăm pentru membrii lipsă, pentru cei cari sunt prea departe de școală și nu pot veni regulat, și pentru acei cari au părăsit școala de Sabat. Ar trebui să ne rugăm în mod special pentru elevii cei mai tineri și pentru acei cari îi învață. N'ar trebui să uităm a ne ruga pentru toate șco-

(Urmare la pag. 13)

ÎNTRU CEI MICUȚI

Groapa cu lei

În seara următoare eram cu toții iarăși în camera copiilor. Cei mari citeau, iar cei mai mici stăteau în jurul mesei și lucrau la traforaj. O casetă frumoasă era aproape gata. Fiecare dintre cei mai mari făcea câte ceva, numai micuța Lya, — poate că din pricină că nu se pricepea, — nu se amesteca în lucrul lor, ci stătea și se gândea la ceva, încruntându-se din când în când.

— La ce te gândești tu Lya? — o întrebai eu zâmbind.

— Dragă mătușică, eu aș muri de frică dacă m'aș întâlni cu un urs, oftă Lya.

— Cum se poate una ca asta? Dar eu știam că tu ești o fetiță credincioasă.

— Sunt eu fetiță credincioasă, zise Lya trăgându-și fiecare cuvânt și plecând capul în jos, dar....

— Da, scumpa mea, eu știu că tu ești fetiță credincioasă. Ei bine, află că bunul Dumnezeu păzește pe copiii credincioși și dacă tu te-ai întâlni cu un urs, eu cred că bunul nostru Tată ceresc i-ar închide gura ca să nu-ți poată face niciun rău. Crezi tu lucrul acesta?

Lya zâmbi neîncrezătoare. Ceilalți lăsase lucrul și ascultau cu atenție.

— Da, să nu vă fie de mirare; eu știu o întâmplare adevărată, pe care am citit-o în Biblie, cu niște lei cărora Dumnezeu le-a închis gura ca să nu poată face vreun rău profetului Ilie.

— O poveste cu niște lei ne interesează foarte mult, zise Nicușor. Spune-o, dragă mătușică, că ne place foarte mult.

— Atunci ascultați să vedeți ce au făcut odată niște lei.

Cam cu vreo 600 de ani înainte de nașterea Domnului Hristos, Nabucodonosor, regele Babilonului, venise cu oștirea sa ca să cucerească Ierusalimul. Regele păgân căuceri orașul și luă o mulțime de

prizonieri la Babilon. Printre acești prinși de războiu erau și tineri de neam împărătesc. Unul dintre aceștia se numea Daniel. El slujea adevăratului Dumnezeu și făcea orice lucru cu credincioșie. Cu toate că trăia în mijlocul păgânilor cari se închinau la idoli, el nu se abătuse deloc dela calea lui Dumnezeu. După câțiva timp ajunsese să ocupe pozițiile înalte în împărăție și slujea împăratului tot cu atâta credincioșie după cum slujea și lui Dumnezeu. Dar dacă regele i-ar fi poruncit să facă un lucru care n'ar fi fost după voia lui Dumnezeu, Daniel nu l-ar fi ascultat. Pentru credincioșia sa Dumnezeu îl binecuvântase foarte mult și îl înzestrase cu multă înțelepciune și pricepere.

Mult timp după aceea, când Daniel era bătrân și peste Babilon domnea un alt împărat cu numele de Darius, credința lui față de Dumnezeu a fost greu încercată. Împăratul se gândea să-l pună pe Daniel mai mare peste toți dregătorii din împărăție, pentru că văzuse în el un duh de mare înțelepciune, așa ca toți dregătorii și toate căpeteniile să-i dea socoteală de tot ce făceau. Dar aceștia erau plini de ură contra lui Daniel, căci el nu îngăduia nicio nedreptate și nicio înșelătorie în treburile împărăției. Ei ar fi dorit să-l invinovătească în fața împăratului, dar nu găseau la el niciun lucru vrednic de muștrare. Au făcut însă un plan plin de răutate și vicleșug. Ei rugară pe împărat să dea o poruncă împărătească prin care să spună că oricine se va închina timp de treizeci de zile vreunui dumnezeu și nu se va închina numai înaintea împăratului, să fie aruncat în groapa cu lei.

Împăratul, care nu bănuia vicleșugul lor, incuviință planul acesta și dete și porunca. Acum tresăltau de bucurie. Ei îl cunoșteau bine pe Daniel și știau că nu va

asculta de această poruncă. Știau că va rămâne credincios lui Dumnezeu și se va ruga Dumnezeului celui viu și de acum înainte ca și până aci. Si nu s'au înșelat, căci Daniel de trei ori pe zi îngenunchia și se ruga lui Dumnezeu, mulțumindu-l și laudându-l. Pentru că Daniel ținea ferestrele mereu deschise, dușmanii lui îl puteau vedea cu ușurință. Apoi se duseră la împărat și îl pârăriră înaintea împăratului.

Împăratul care iubea pe Daniel, rămase încremenit când auzi toate acestea și se strădui pe toate căile să salveze pe Daniel, dar oamenii aceia stăruiau pe lângă împărat, spunându-i că el trebuie să-și țină cuvântul dat, să nu schimbe porunca pe care el o dăduse, și să pedepsească pe Daniel. Cu inima strânsă de durere împăratul incuviință uciderea lui Daniel, aruncându-l în groapa cu lei. Când l-a aruncat în groapă, împăratul i-a spus: „Dumnezeul tău, căruia necurmat îi slujești, să te scape!”

Si Dumnezeul lui l-a scăpat.

Intrarea gropii a fost astupată cu o piatră mare și împăratul se întoarse întristat în palatul său. El nu mâncă și nu bău nimic și nu putu să doarmă toată noaptea. A doua zi dis-de-dimineață, se duse la groapă, căci el credea că Dumnezeul lui Daniel putea să-l scape chiar din groapa cu lei. Împăratul strigă pe Daniel și el răspunse împăratului că Dumnezeu trimisese pe îngerul Său și închisese gura leilor, așa că aceștia nu i-au făcut niciun rău. Atunci împăratul s'a bucurat nespus de mult și porunci să scoată pe Daniel afară și nicio rană nu era pe corpul lui.

Era un lucru nemaivăzut ca aceste animale atât de grozave, cari de obicei sfășie imediat pe oricine se apropie de ele, au rămas totuși atât de liniștite lângă Daniel, fără să-i facă vreun rău. Dar acela care liniștise și imblânzise animalele era îngerul lui Dumnezeu.

(Urmare la pag. 13)

JUNIORUL NECUNOSCU

Multe sunt faptele săvârșite de cei mici — dar cu inima mare — din oastea lui Isus, și care de care mai demnă de laudat și de admirat. Deseori numele lor nu e amintit în istorie, dar lucrul acesta îi face cu atât mai de preț, pentru că un junior pe lângă celelalte calități, trebuie să aibă și modestie.

În Faptele Apostolilor, la capitolul 23, începând cu versetul 12, se povestește de planurile celele ale unor oameni răi și netemători de Dumnezeu. Se spune că erau peste patruzeci de oameni răi cari se legase cu jurământ ca să omoare pe Apostolul Pavel. Dar în timp ce ei plănuiau plini de mânie, nu au observat cum un junior de 12 sau 14 anișori sta puțin mai laoparte și îi asculta cu atenție. Juniorul acesta era chiar nepoțelul apostolului Pavel. Când a înțeles copilul că vieța unchiului lui era în primejdie, . . . unchiul lui iubit care-l învățase atâtea lucruri bune și care de multe ori îi povestise istoria copilului Isus, . . . se hotărî să-și facă datoria lui de junior, oricare ar fi prețul curajului lui.

Aleargă în Cetate unde era închis unchiul Pavel. Spre fericirea lui, poarta cea mare a închisorii nu se închisese încă. Se strecură printre ceilalți condamnați, și într'un colț zări pe unchiul, legat. Nu era timp de pierdut. Într'o clipă fu lângă el, și-i zise:

— Unchiule, ce bine îmi pare că te-am găsit; ah, am alergat așa de tare, că nu mai pot.

— Dar de ce, copilul meu, întreabă Apostolul.

— Niște oameni răi s'au hotărît ca mâine să te omoare. Un-

chiule, păzește-te, unchiule, că sunt așa de îndârjiți, . . . Apoi îi povesti lucrurile pe cari le auzise dela acei oameni răi, și nu-și putu reține lacrimile cari curgeau din ochisorii lui mari și albaștri. Unchiul îl strânse plin de iubire și recunoștință la pieptul lui și îl dădu în grija unui sutaș care să-l ducă înaintea căpitanului închisorii spre a povesti și aceluia descoperirea micului junior. Căpitanul îl primi binevoitor, și mângându-i fruntea și obrazii îmbujorați, îl apucă de o mână și-l întrebă:

— Ce ai să-mi spui?

Ascultați voi acum răspunsul plin de înțelepciune al juniorului și sfatul pe care-l dă el pentru scăparea unchiului lui:

— Niște oameni răi s'au sfătuit să vă roage ca să aduceți pe unchiul meu înaintea Soborului, ca și cum ați avea să-l cercetați mai cu de-a-măruntul. D-voastră să nu-i ascultați, pentru că mai mult de patruzeci dintre ei îl pândesc, și s'au legat cu blestem să nu mănânce și să nu bea nimic până nu-l vor omori; acum stau gata și nu așteaptă decât fâgăduința D-voastră.

Datorită descoperirii acestui junior curajos, Apostolul Pavel a putut scăpa cu vieță. Dacă copilul nu ar fi fost curajos, ar fi fugit acasă și de teamă nu ar fi spus la nimeni primejdia care amenința vieța unchiului său. Dar el era un junior credincios legământului pe care îl făcuse. Eu nu am putut afla până în ziua de astăzi numele lui și nici voi nu o să puteți afla, pentru că numele lui stă scris în ceruri pentru fapta cea bună pe care a făcut-o. Vreți și voi să

faceți ca el când vi s'ar ivi ocazia?

R. Artinian

(Urmarea dela pag. 12)

După aceea împăratul porunci ca cei cari părise pe Daniel să fie aruncați ei, împreună cu familiile lor, în groapa cu lei. Ei au fost prinși și sfâșiați încă înainte de a ajunge în fundul gropii și n'a mai rămas nimic din trupurile lor.

Iată deci, dragi copii, că Dumnezeu vine în ajutorul celor cu inima curată, căci El este ajutorul lor în nevoie. El rămâne lângă ei și îi salvează. El îi salvează din mâna celor necredincioși și îi ajută pentru că ei își pun încrederea în El.

(Urmare dela pag. 11)

lile de Sabat răspândite pe tot pământul și pentru misionarii cari sunt întreținuți prin darurile noastre".

Se recomandă ca atunci când încep exercițiile de deschidere, un diacon să stea la ușa de intrare a sălii și să oprească pe toți acei cari din diferite motive au întârziat, până când s'a rostit și rugăciunea. Astfel vom avea liniște în tot timpul serviciului.

Unele școli de Sabat obișnuesc să rostească câteva cuvinte dintr'un psalm între cântare și rugăciune iar altele să introducă o cântare instrumentală imediat după rugăciune. Sunt acceptabile în măsură în care nu răpesc timpul celorlalte lucrări.

Să facem ca melodia cântării și glasul rugăciunii noastre să transforme școala de Sabat într'un colțisor sfânt în care inima să fie mai apropiată de Dumnezeu.

(va urma)

C. Alexe

Vieța de școală

Vieța în complexul ei are multe și diferite aspecte.

Este o mare deosebire între vieța de copil și vieța de om bătrân sau matur. Pe câtă vreme omul bătrân, sub povara anilor trecuți, se retrage din vieța șgomoasă a societății, experiențele acumulate în timpurile falnice a-puse făcându-l să nu mai aștepte nimic bun dela viitor pe acest pământ, copilul se avântă încrezător, lipsit de experiențele înțelepțitoare, în vârtoarea societății, urmând ca înfrângerile și biruințele să-l oțelească. Omul matur, pe de altă parte este plin de grijile răspunderilor pe care le are atât față de familie, cât și față de societate, pe când copilul sburdă fără grijă la joacă. Ce fericită e copilăria, lipsită de grijile cari oțelesc și cari fac să înălbească părul, să obosească tot corpul. Singura lui greutate începe odată cu vieța de școală.

Voiu încerca să descriu deci vieța la școală și anume la școala misionară.

Vieța la școală începe doar după ce tânărul, părăsind șgomotul orașului, ajunge la Institutul înconjurat de liniștea naturii, tulburată doar de câte o mașină sau o căruță ce trece pe șosea. Stinger la început, orice elev, încet intră în făgașul vieții de școală și este integrat în marea familie școlară.

Mulți cred că vieța de școală cu orele de clasă și de studiu, este ceva monoton. Dar la noi lucrul acesta se adevărește a fi ceva imposibil, elevul trecând printr'o mare varietate de momente.

Integrat în marea familie școlară, trebuie să se străduiască a contribui mereu la mersul ei armonnic și la buna ei desvoltare.

Scoala are multe greutăți cari nu pot fi rezolvate decât prin activitatea tuturor. De asemenea, pentru desvoltarea fizică și formarea gustului de muncă, și pentru formarea spiritului de colaborare, e nevoie chiar pentru educația în acest sens, să se dea de lucru ele-

vului. De aceea, precum planul lui Dumnezeu cu Izrail a fost ca fiecare familie să aibă casă la țară, cu teren indestulător pentru agricultură, pentru ca să aibă la îndemână imboldul pentru o vieță folositoare de activitate, tot așa conducerea, potrivit acestui plan divin, s'a îngrijit ca școala să aibă la dispoziție terenuri întinse unde elevii să-și transforme energia acumulată în mușchi în energie mecanică, pentru buna desvoltare a musculaturii, și pentru a se folosi de fertilitatea pământului.

Sosiți în timpul toamnei când pământul e plin de bogăția roadelor sale binecuvântate, trebuie să ne grăbim să adăpostim recolta pentru vremurile grele ale iernii, care cu pași repezi se apropie pentru a îmbrăca câmpul cu ha-na albă a zăpezii. De aceea, după orele de clasă și după ce mâncăm bine, profesori și elevi, pornim cu mult entuziasm la lucru, cântând și plini de voie bună, pentru a îndeplini tot ceea ce Dumnezeu cere din partea omului. Când clopotul anunță încetarea lucrului, transformați ca prin minune din pricina oboselii muncii, ne întoarcem cântând ca niște biruitori, căci veselia nu ne părăsește. Cu hrana pregătită la timp și îndeajuns ne împrăștiăm forțele fizice, iar cu hrana spirituală primită în ora de rugăciune ne oțelim forțele spirituale. Ne retragem apoi la studiu și la odihna bine meritată a nopții. Printr'un somn liniștit, sub veghierea strășnică a paznicilor, cari păzesc cu sacrificiul somnului lor ca nimic din afară să nu tulbure somnul colegilor obosiți, ne reconfortăm vigoarea mintală și fizică. Deodată un dangăt de clopot și apoi sbârânitul nemiloasei sonerii, marchează sfârșitul orelor de somn. Alt sbârânit de sonerie ne invită să luăm parte la ora de rugăciune și la masa de dimineață.

O să zică cineva, ce atâta sunet de sonerie, la masă, la clasă, la lucru, la scolare și la culcare? Iată pentru ce: Soneria marchează

un timp fix, iar noi ca elevi trebuie să-l respectăm întocmai, formându-ne astfel deprinderea punctualității, atât de necesară în societate. Un medic care ar sosi cu câteva minute mai târziu de timpul hotărît, nu mai poate fi de nici un folos celui ce putea fi ajutat. Precum unui vapor în primejdie de a se scufunda, ajutorul care nu-i sosește la timp, ci numai cu câteva minute mai târziu, nu-i mai este de nici un folos; tot astfel ajutorul sufletesc pentru un păcătos, dacă nu sosește punctual însemnează de cele mai multe ori pierderea lui pentru veșnicie. De aceea această însușire e atât de necesară unor viitori lucrători pentru salvarea atâtor vase gata să fie înghițite de valurile lumii.

Chiar variația studiilor, face ca programul să fie atrăgător. Dela o materie ca româna, alergăm la o materie de Biblie, unde sufletul nostru primește o adevărată primenire sufletească, cum este, mai ales, la studiul Noului Testament, a minunatei vieți a Domnului Hristos. Ce timp plăcut în orele de Biblie! Invățături frumoase extrase din vieța sublimă a Mântuitorului nostru ne sunt tot atâtea exemple și îndemnuri de urmat. Din orice cuvânt al Sfințelor Scripturi țâșnește ca un izvor din stâncă, iubirea Sa pentru noi. Au fost multe ocaziile când pătrunzând cu mintea planul lui Dumnezeu înfășurat în nețărâmurita iubire, am trăit cele mai frumoase clipe. În altă oră de Biblie studiem punctele credinței noastre, bazate în mod așa de lămurit pe lumina adevărului Sfințelor Scripturi, sau în ora studiilor profesivilor, unde studiem istoria lumii în lumina profețiilor atât de minunate, cari precizează în mod lămurit timpul în care trăim. Dela aceste ore mergem la altele, ca: matematici, fizică, contabilitate, la studiul unei limbi străine. Deci muzică, istorie sau geografie, sau programul este așa de variat, încât face orele de clasă nespuse de plăcute.

Colaborarea strânsă în clasă între elevi și profesor pentru pregătirea lecțiilor, face orele așa de plăcute, că aproape nici nu simțim cum se scurge de repede. În mijlocul orelor de clasă e intercalată ora de capelă sau de gimnastică și pauza. Pe nesimțite fug orele, trec zilele și săptămânile și

sosește câte un examen de perioadă, ca să ne dăm seama că timpul trece și să vedem, atât noi elevii cât și profesorii, cât a produs colaborarea aceasta, și cât a păstrat creierul nostru din toate câte s'au explicat, discutat și învățat în goana timpului.

După masă, în timpul sezonului liniștit al iernii, sau după lucru, în timpul sezonului de activitate intensă — toamnă sau primăvară, — începe viața de cameră și de cămin, caracterizată prin liniștea ce domnește peste tot. Doar un tren mai trece în apropiata zare, trezind prin nostalgicul uruit al roților sale, dorul de căminul părintesc. Gândurile sboară prin alte meleaguri, până când câte o ușă închisă mai tare ne aduce la realitate.

În felul acesta de viață se vede o parte din grija divină pentru buna dezvoltare a caracterului nostru. Prin viața de cameră ni se inspiră spiritul de ordine, de curățenie și de conviețuire restrânsă. Prin responsabilitatea ce zace asupra locatarilor camerelor pentru curățenia desăvârșită în interior, se formează deprinderea de ordine și curățenie.

Deși experiențele sunt oboșitoare și grele, au ca rezultat imprimarea în noi a simțului de păstrare a curățeniei și ordinii. Aceasta nu numai față de camera mea, ci și față de camera altor colegi, cari, tot cu aceeași oboseală, fac și păstrează ordinea și curățenia în camera lor, iar când vom fi redați societății, deprinderea aceasta se va manifesta în orice moment.

Institutul nostru fiind o clădire modernă, asortată cu tot confortul, având lumină electrică, încălzire centrală, spălătorie modernă, băi la dispoziția noastră, mai are și însușirea de a fi foarte acustică. Zgomotul cel mai ușor se propagă în toate părțile căminului, însușire pe care o au toate clădirile moderne. Dar și în ceea ce privește exteriorul, Institutul nostru este destul de atrăgător.

De aici a rezultat necesitatea ca pentru o bună conviețuire în toate acestea, să se pună o mulțime de reguli, cari toate duc la cioplirea și netezirea asperităților caracterului fiecăruia dintre noi, pentru buna funcționare a căminului și imprimarea celor mai bune deprinderi. Sunt apoi alte și alte reguli, pentru ca locatarii ce-

lor două căminuri, elevi și eleve, să-și netezească alte asperități ale caracterului lor, pentru o bună funcționare a întregii familii școlare. Lucrul acesta se face la clasă, la capelă și la masă. Trebuie să ne obișnuim a pune frâu limbii, mai ales în sala de mese unde are ocazia să se deslege, și unde în cazul că ar fi lăsată prea liberă, ar produce ciocniri, cari atrag însemnarea la catastiful bunei cuviințe. Elevii și elevele se obișnuiesc a fi rezervați, cuviincioși și politicoși.

Pe lângă regulile acestea, pentru o bună conviețuire, ni se mai dau sfaturi și învățături în orele de capelă. Într-un anumit sens această oră de capelă dirijează întreaga noastră viață spirituală, fapt ce nu se poate întâlni în nicio altă școală. Sfaturi și avertizări din Cuvântul Domnului, și lămuriri din Spiritul profetic sosesc la timp, pentru a ne da directive cari să ne ducă la o bună conviețuire și deci la prosperare în toate, dar mai ales în spiritualitate. Dar oricâte străduințe s'ar depune din partea noastră pentru a le urma, noi nu am putea face nimic fără ajutorul Domnului Hristos.

Nici chiar de ajutorul lui Dumnezeu nu ne-am bucura în cea mai mare măsură, dacă nu am fi îndreptați ca să cerem toate acestea prin rugăciune stăruitoare. Urmasa tuturor acestora e că putem să facem experiențele cele mai frumoase de biruință prin rugăciune. Orele acestea de rugăciune le putem împărți în trei categorii: Ora de dimineață când corpul are nevoie de hrană fizică, iar spiritul de asemenea de hrană spirituală. Prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu și hrana de dimineață le împăcăm pe amândouă. Ora de capelă este în general rezervată chestiunilor cari privesc bunul mers spiritual al întregii familii școlare, iar ora de cult seara este rezervată pentru fiecare cămin a parte, ca în ea să se împartă indemnul pentru bunul mers al fiecărui cămin.

Rugăciunea nu poate fi neglijată. Fiecare am făcut experiențe personale urmate de tragica constatare că anume: înlăturând rugăciunea ne părăsesc încet, încet puterile spirituale. În marea Sa iubire, Domnul S'a îngrijit ca noi, prin acest mijloc, să ne putem ridica din ce în ce mai mult spre El.

Ca nicăiri în alt loc, aici la școală se pot face experiențe minunate de biruință prin rugăciune. În mod deosebit am obținut aceste biruințe în timpul săptămânii de rugăciune prin stăruință și zel în rugăciunile înălțate fără întrerupere ziua și noaptea. Experiențele făcute cu această ocazie ne-au învățat să prețuim rugăciunea ca mijlocul cel mai bun, pentru a ajunge la biruință.

După o săptămână de activitate sosește ziua de pregătire, când după o curățenie generală, așteptăm cu bucurie începerea zilei de odihnă. Ce plăcut și minunat de frumos e, toți străni în jurul meselor albe! Cu o solemnitate deosebită începem Sabatul Sfânt. Pe fețele tuturor se poate observa radiind bucuria și mulțumirea pentru faptul că din nou putem începe o zi închinată Domnului.

După cină e adunarea de seară în care Domnul ne trimite lumina Cuvântului Său. Aceste seri se transformă de multe ori în seri de mărturisire sau de mulțumire înaintea Domnului pentru conducerea Sa plină de iubire. Clipele acestea sunt mai mișcătoare decât orice și imprimă sufletului nostru o adâncă pace și bucurie sfântă.

În Sabat avem și noi elevii conducerea, căci conducătorii școlii de Sabat și ai Cercului Tinerimii sunt aleși dintre noi. Sunt ocazii rezervate de Domnul pentru dezvoltarea noastră în toate potrivit găsirii Sale ca cale.

În Sfințenia Sabatului, Domnul ne trimite prin servii Săi învățăturile cele mai minunate. Mai mult ca oricând în această zi orele fug ca și clipele. În cântări de laudă și rugăciuni de mulțumire, pentru că Domnul ne rezervă aceste clipe mărețe, ziua se scurge și altă săptămână de activitate intensă se începe.

Pe lângă orele de clasă, mai avem rezervat timp pentru dezvoltarea diferitelor talente: oratorice, muzicale, literare, în cadrul Cercului „Ecol”.

Seri de destindere sunt ședințele Cercului „Ecol”, când tot ce acumulăm prin studiu, putem să expunem în public prin lucrări originale.

Si acum, după ce cred că ați înțeles că farmecul vieții de școală constă în activitate intensă în strânsă legătură de prietenie cu Isus care ne înalță prin Spiritul

Sfânt și ne dă pace sufletească, vă întreb pe voi, tineri din toate colturile țării: nu doriți să treceți prin această vieată minunată, aproape de Domnul?

Isus dorește să vă pună la dispoziție izvorul Său de pace, lumină și binecuvântare. El este singurul care poate să vă dea pacea Sa pe deplin, pe care lumea nu o are. Ioan 14, 27.

Nu vreți să simțiți pe deplin această pace, departe de sbuciumul lumii, de frământarea și neliniștea ei, în liniștea naturii ce înconjoară școala? Sunt convins că da!

Pregătiți-vă din timp! Școala vă așteaptă! Veniți la școală la picioarele Domnului!

Ciocan Petru
elev la „Institutul Biblic”
membru al Cercului „Ecolu”

(Urmare dela pag. 2)

să vestească solia pe care a vestit-o El? Nimeni nu trebuie să uite, că cine nu are Spiritul lui Hristos nu este al Lui. Iată unde trebuie să înceapă între noi marea mișcare de reformă, prezisă de Cuvântul lui Dumnezeu, și Domnul să ne ajute să participăm și noi la ea.

P. Turturică

(Urmare dela pag. 8)

Bine ar fi, pentru Adventiștii de Ziua Șaptea, cari se găsesc în fața vremurilor turburi, dacă ar studia din nou aceste perioade, și ar prinde curaj din purtarea de grijă a lui Dumnezeu față de cei credincioși.

Articolul nostru viitor va trata despre reformațiunea protestantă.

T. M. F.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară

A Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Red. responsabil: **V. Florescu**

Prețul acestui număr lei 10.
Abonamentul pe un an lei 100.

Copilul **Corneliu**, fiul fratelui **Ilie Popa** din Comunitatea Buciumeni, a adormit în Domnul în Sabatul dela 4 Martie 1939. Avem toată nădejdea că îngerii Domnului, la învierea dreptilor, îl vor aduce în brațele iubitorilor lui părinți.

Fl. Turturică

Fratele **Serghe St. Trocaru**, în etate de 40 de ani, membru al Comunității Cărbunești, jud. Prahova, a fost chemat la odihnă în ziua de 17 August 1938. Cu toate suferințele pe cari le-a avut de îndurat, el a rămas credincios Domnului până la sfârșit. Nădăduim că bunul Dumnezeu în îndurarea Sa îi va face parte de prima înviere.

Scarlat D. Popa

Sora **Sevastița Gh. Panait**, în etate de 73 de ani, membră a Comunității Perieni, jud. Iași, a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 10 Septembrie 1938. În timpul vieții a dovedit un mare zel misionar, reușind să câștige pentru adevăr pe toți fiii, fiicele și nepoții ei. Nădejdea învierii n'a părăsit-o până în ultima clipă a vieții și credem că Domnul îi va face parte de această înviere la arătarea Lui în slavă.

Copilul **Ilie Gh. Damian**, fiul fratelui **Gh. Damian**, presbiter al Comunității Strunga, jud. Roman, a adormit în Domnul în ziua de 14 Septembrie 1938. Intemeiați pe făgăduințele lui Dumnezeu, sperăm că îngerii Săi îl vor pune din nou în brațele părinților la arătarea în mărire a Domnului.

Luca Constantinescu

Sora **Maria I. Ciaușoiu**, în etate de 80 de ani, membră a Comunității Crăpăturile, jud. Vâlcea, a fost chemată la odihnă în ziua de 20 Octombrie 1938. Sperăm să o vedem în rândul dreptilor.

Ilie Tachici

Fratele **Grigore Ivan**, în etate de 41 de ani, membru al Comunității Ziduri, jud. R.-Sărat, a adormit în Domnul în ziua de 27 Februarie 1939. Sperăm că în ziua cea mare, când dreptii vor fi înviați, Bunul Dumnezeu îi va face parte de fericirea pe care El a pregătit-o pentru toți credincioșii Săi.

Pavel Olteanu

Sora **Marița Ianculescu**, în etate de 60 de ani, membră a Comunității Bordeștii-de-Sus, jud. Râmnicu-Sărat, a trecut la odihnă în ziua de 11 Decembrie 1938. A fost o soră credincioasă și s'a despărțit de noi cu speranța că Mântuitorul care a chemat-o, o va deștepta la venirea Sa și-i va face parte de a se întâlni iarăși cu aceia pe cari i-a iubit.

C. Popescu

ANUNTURI

Vând una mașină de tricotaț, marca Diamant No. 5/50. Adresa: **Ioan T. Neaga**, Comuna Oinacu, jud. Vlașca.

Pentru „Săptămâna Mare” din anul acesta, care s'a amânat pentru zilele dela 6 la 13 Mai, în afara de pachetele alcătuite de Editură — pentru cei ce vor să-și aleagă un anumit fel de literatură — se recomandă Comunităților noastre și următoarele cărți noi apărute în Editura noastră.

Carte de bucătărie vegetariană, cu un bogat material îndrumător în ce privește pregătirea alimentelor spre a fi gustoase, ieftine și sănătoase. Mulțimea rețetelor ce le cuprinde o face de mare trebuință în fiecare cămin.

Izvorul Sănătății, este cartea de îndrumări medicale de cel mai mare folos pentru fiecare casă.

Sfințirea Vieții, este o nouă carte a Spiritului Profetic, apărută acum. Valoarea învățăturilor ce sunt date în această carte scrisă de sora E. G. White, o fac a fi trebuincioasă fiecărui credincios.

Membrii noștri pot comanda aceste cărți pentru ei și pentru rudele și cunoscuții lor.

Editura

Se caută pentru angajare o soră credincioasă în etate 35 — 40 ani, sănătoasă, care să mai fi fost în serviciu, spre a conduce întreaga gospodărie la o familie de 2 persoane. Sunt preferate persoanele cari se pricep bine la pregătirea mâncărilor, spălaturul rufelor, etc., și cari au o răbdare iubitoare pentru a îngriji de un bolnav.

Ofertele însoțite de recomandățiunea predicatorului Comunității și condițiuni se vor adresa la Secretariatul Conferinței Moldova de Nord în Cernăuți Str. Kohanowski No. 1.